

Η Οικογένεια

Δημ. Γ. Αλεξόπουλος

Από Πειραιώς έως Αίγινα

Μονόλογος

Η οικογένεια, Αθήνα

τχ. 16 (17 Ιουνίου 1893), σ. 7-8

ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΕΙΣ ΑΙΓΙΝΑΝ Μονόλογος

(Ίστάμενος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος)

Νομίζω ὅτι φεύγομεν... ἄ! ναι, νὰ ποῦ κινοῦμαι...
Πῶς τρέμει τὸ ἀτμόπλοιο... τὴν ἄγκυρα τραβοῦμε
καὶ τὰ πριμάρονα ἤσυχα ἔς τὴν Αἴγινα... Ἄντιο,
(χαιρετῶν διὰ τοῦ πύλου του)

Σ' ἀφίνω πλέον, Πειραιᾶ... καὶ μετὰ ὥρας δύο
θὰ ἦμαί εἰς τὴν Αἴγινα... Καὶ τί καιρὸς ὠραῖος...
ἡ θάλασσα εἶναι γαλήνη... κι' ἐγὼ εἶμαι γενναῖος...
(παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ)

"Ἐλα δὰ, τώρα—τίποτε δὲν ἦτο, ἓνα κῦμα
μὲ ἔκαμε καὶ ἔχασα τὸ στερεό μου βῆμα.
(Παρατηρῶν τὴν θάλασσαν)

Τὶ θάλασσ' ἀριστοῦργημα, τὶ κύματα ὠραῖα,
ἔχουμε πρῖμο τὸν καιρό... Μὰ δὲν ἔχω παρέα
κανένα λόγο νὰ εἰπῶ.

(ταλαντεύεται)

Μὰ τί μ' ἔπιασε πάλι,
ποῦ ἔχασα τὸ βῆμά μου καὶ μούρθε κᾶπως ζάλη
(ζητῶν νὰ καθήσῃ)

Δὲν θὰ 'καμ' ἄσχημα, θαρρῶ, ὀλίγον νὰ καθήσω.
(ταλαντευόμενος)

Μὰ τί χορὸ ποῦ ἄρχησε...

(πρὸς ἐπιβάτην)

συγγνώμην ν' ἀκουμβήσω.

(πίπτων ἐπὶ τινος ὀπισθέν του ἐπιβάτου)

Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε... ἤθελα νὰ καθήσω,
ἀλλ' ἐκινήθη ἔξαφνα καὶ μ' ἔρριψεν ὀπίσω.

(θέλων ν' ἀνοίξῃ ὀμιλίαν)

Θαρρῶ ὅτι ἡ Αἴγινα, κύριε, δὲν ἀπέχει
παρὰ δὴ ὥρας. Μὰ θαρρῶ, τὸ πλοῖον ὅτι τρέχει
πολὺ, καὶ ἴσως γρηγορώτερα ἐκεῖ ἴλιμενισθοῦμε...
Τὸ κατ' ἐμὲ ἀδιάφορον, τοὺς ἄλλους ἔγω λυποῦμαι,
ποῦ εἶναι ἀσυνείηστοι.

(βλέπων ὅτι δὲν τῷ ἀποκρίνεται, ἀλλάσσει θέμα)

Ἐφεύρεσις σπουδαία

Τῷ ὄντι, εἶναι ὁ ἀτμός, καὶ ὅπως διόλου νέα
(ἀποφεύγων ἀντίρρησην)

Δὲν ἀντιτείνω, τὸ πανὶ πῶς ἦτο τί ὠραῖον!
ὀλίγον τι ποιητικὸν καὶ ἐνταυτῷ σπουδαῖον,

(βλέπων ὅτι ὁ πρὸς ὃν ὀμιλεῖ ὠχρηᾶ καὶ
ταράσσεται)

(ἰδίᾳ)

Μὰ τί συμβαίνει, διατὶ τὸ χρῶμά του ἀλλάζει

ὁ κύριος... ἄ, ἐννοῶ, θὰ τὸν ἐπηρεάζῃ
ἡ θάλασσα.

(ἐπαναλαμβάνων τὴν ὀμιλίαν)

Ποῦ εἶχαμε παρακαλῶ ἀφήσει
τὴν ὀμιλίαν;.. ἄ, ἄ, ναι! σῆς εἶχον ὀμιλήσει
περὶ ἰστίων. Τὸ λοιπὸν, ὡς πρότερον σᾶς εἶπον...

(ταλαντευόμενος πίπτει ἐπ' αὐτοῦ)

"Α! Μὰ αὐτὸ τ' ἀτμόπλοιο κάμνει φρικώδη κτύπον,
κουνιέται σὰν παλγέθρακα... πῶς, τί, δὲν ἀπαντᾶτε;...

(θέλων νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὀμιλήσῃ)

Μήπως καὶ σεῖς ἔς τὴν Αἴγινα, καθὼς καὶ ἐγὼ, θὰ πᾶτε;
(ἐμπιστευτικῶς)

Εἰξεύρω πῶς ἡ Αἴγινα κάμνει λαμπρὰ κανάτια...
πῶς ἔχει ἄνδρας ἄσχημους... μὰ νόστιμα κομμάτια.

(ἰδίᾳ)

ἀλλὰ πῶς ἐκτιρίνισε

(ὑψηλοφ.)

Καὶ δι' ὑπερσίαν

βεβαίως θὰ πηγαίνετε εἰς Αἴγινα, κυμῖαν;
Ἐγὼ γὰρ διασκέδασι ἕως ἐκεῖ πηγαίνω.

(ἰδίᾳ, ταρασσόμενος)

Μὰ τί ζαλάδα εἶν' αὐτὴ; δὲν τὴν καταλαβαίνω.

(ἐξάγει ψιαλίδιον)

"Ἄν πῶ ὀλίγον ἀπ' αὐτὸ, θὰ μοῦ περῖσ' ἡ ζάλη
(πίνει)

τῷ ὄντι διώχνει τοὺς καπνοὺς, μὲ μιᾶς ἀπ' τὸ κεφάλαι.
(τῷ παρουσιάζουν λεκάνην)

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, δὲν εἶν' καιρὸς ἀκόμα
(ἰδίᾳ)

Καὶ ὅμως τὸ αἰσθάνομαι πῶς ἦλθεν εἰς τὸ στόμα.
(δοκιμάζων νὰ περιπατήσῃ)

Τὶ κουταμάρα ἔκαμα, τὸ σπῆτι μου ν' ἀφήσω,
καὶ τέρψιν εἰς τὴν θάλασσαν νὰ ἔλθω νὰ ζητήσω!

(ταλαντευόμενος)

Δὲν ἤμπορῶ οὐδὲ στιγμὴν ὀρθὸς νὰ ἀπομείνω,
καὶ θὰ καμνα πολὺ καλὰ σὲ μιὰ γωνιά νὰ μείνω

(παρατηρῶν τοὺς γείτονάς του)

Τὶ ἄσχημάνθρωπος, καλέ—Τὸν ἄνδρ' αὐτὸν ἰδέτε
ποῦ σὰν βαρέλι ἔπεσε κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κυλιέται.

(καθήμενος)

"Ἐδῶ εἶμ' ἀριστοῦργημα... ὦ! τί ὠραῖον κῦμα.

(βροχόμενος ὑπὸ τοῦ κύματος)

Πουά! μ' ἔκαμε μούσκεμα! πουά! πουά! τί κρῖμα!
ἀπ' τὰ παπούτσα ὡς τὸν λαιμὸ μὲ ἔκαμε μουσκίδι
μ' αὐτὸ εἶναι πολὺ κακὸ τῆς θάλασσας παιγνίδι.

"Ω! νὰ καὶ μία δεσποινίς... καλὲ ἰδέ, ἰδέτε
ποῦ οὔτε καταδέχεται διόλου νὰ κρατῆται.

Νὰ αἰ ξανθὴ, μελαχροινὴ... καλὲ καὶ τί μὲ μέλει!
φθάνει ὅτι τὴν ἀγαπῶ κι' ἄς ἦναι ὅ,τι θέλει!

Καλὲ, ἰδέ! πρασίνισε θάρρος, θάρρος, κυρία,
κι' ἐντὸς ὀλίγου θὰ γενῆ γαλήνη ἢ τριχυμία.

(τὸν τραβᾷ τις ἐκ τοῦ ἐνδύματος)

Τὶ θέλεις γείτονα;—πῶς; τί;.. τί εἶπες; μὰ τί λείπεις;
εἰς ἄρρωστος;.. καὶ τί μ' αὐτὸ.. ἔλα, καλὰ, μὴ κλαίης
—πῶς τὸν λυποῦμαι—τί ζητεῖς; λέγε μου, περιμένω...
καφέ;.. καὶ ποῦ στὸ διάβολο τὸν ἔχω ἔγω κρυμμένο.

(καλῶν)

"Ε! Γιάννη, Κώστα, Νικολῆ. Χαρίλαμπε, Θανάση.
φέρτε καφέ στὸν κύριον. γρήγορα.. θὰ.. ξε...σκάση
Καταραμένα κύματα... κι' ἐγὼ κι' ἐγὼ τὰ χάνω.

(τῷ ἀσθενεῖ)

Μὰ... ἄφησέ με κύριε... τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω.

Ἄ ! ἕκαστος δι' ἐγυτὸν ὀφείλει νὰ φροντίσῃ...
ἀδυνατεῖ τὸ σῶμά μου νὰ σὲ ὑπηρετήσῃ.

(ἀπομακρυνόμενος)

Ἄς κάμ' ὅ,τι τοῦ κατεβῆ, ἐμένα τί μὲ μέλει ;
νὰ τὸν βοηθήσ' ἀδυνατῶ. ἄς πάῃ ὅπου θέλει.

(παρατηρῶν)

Μά, ὦ ! τί βλέπω ! Ἡ Αἴγινα ἐφάνη ἀντικρὺ μου.

ὦ ! Σ' εἶδον καὶ ἠσύχασε ὀλίγον ἡ ψυχὴ μου.

(πρὸς τὴν θάλασσαν)

Καὶ τώρα σὲ περιφρονῶ, ὦ θάλασσ' ἀφρισιμένη !...

(ταλαντευόμενος καὶ ὠχριῶν)

Ἄλλὰ, σὰν τὸ στομάχι μου ν' ἀνεβοκατεβαίνη...

(φοβούμενος ἑμετον)

Τί ἔχω ;—ναύτη, φέρε μου γρήγορα τὴν λεχάνη...

Τὴν ἔπαθα... μοῦ ἔρχεται... ἄ ! νάτος, νάτος!.. φθάνει!

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

ΔΗΜ. Γ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ